

SENTÈNCIA 99-04 DE 29 DE GENER DE 1999

CASS. COSTES PROCESSALS: S'aplica el criteri de la temeritat o mala fe. No són aplicables les normes reguladores de la responsabilitat administrativa, ja que la imputació de les despeses produïdes en el marc d'un procés es regeix per les seves pròpies regles.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 9 de juny de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar la demanda formulada pel Sr. Manel F.B. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, reconeixent-li el dret a seguir gaudint d'una pensió d'invalidesa malaltia del grup segon, amb efectes a partir del 1r. de novembre de 1996, però no va acollir la pretensió de l'agent de que es condemnés la demandada al pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.

2n.- La representació del Sr. F.B. va interposar recurs d'apel·lació el 18 de juny de 1998, el qual fou formalitzat el 23 de juliol següent davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia. La seva impugnació es circumscriu al punt 4t. de la part dispositiva de la sentència apel·lada -relatiu a la no imposició de costes-, que l'agent considera no ajustat a Dret, ja que, al seu entendre, els criteris quant a la condemna en costes han d'establir-se en base a la normativa reguladora de la responsabilitat administrativa, i en aquest cas s'hauria produït un trencament del principi d'igualtat davant la llei, que l'article 59.3 del Codi de l'Administració recull com un dels supòsits determinants d'aquella responsabilitat.

La Caixa Andorrana de la Seguretat Social va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 22 de setembre de 1998, en que argumenta que la imposició de costes resulta improcedent, ja que la intervenció d'advocat i procurador és facultativa en aquest tipus de processos i, a més, no concorre temeritat ni mala fe que la justifiqui.

3r.- Per la seva part, la C.A.S.S. va interposar també recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal *a quo*, però en va desistir mitjançant escrit presentat davant d'aquesta Sala el 2 de setembre de 1998.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van donar per reproduïdes les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que és objecte de debat en aquest recurs ja ha estat examinada en anteriors resolucions d'aquesta Sala (sentències 95-32, de 6 de setembre de 1995, 95-48, de 19 de desembre del mateix any, 96-04 i 96-05, de 19 de gener de 1996) en les quals s'afirmava que el criteri del venciment objectiu, atesa la diferent posició en que es troben l'Administració i els particulars recurrents, no sembla el més adequat en el procés contenciós-administratiu, ja que pot retreure els ciutadans a l'hora de formular recursos contra aquella, de manera que cal atendre, malgrat la seva subjectivitat, al criteri de la temeritat o mala fe en la defensa de les respectives pretensions de les parts davant el Tribunal.

A més, en l'àmbit dels processos en matèria de seguretat social, s'afegia que el criteri de la temeritat ja havia estat recollit per l'antic Tribunal Administratiu i Fiscal (sentència de 15 de juliol de 1992), d'acord amb el que venia establert a l'article 25 del Reglament Contenciós de la C.A.S.S., segons el qual el procés serà gratuït i sense despeses, a menys que el Tribunal posi, per judici motivat, totes o part de les costes a càrrec del recurrent que hagués abusat notòriament del seu dret de recurs.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, les respectives pretensions de les parts es justifiquen en una diferent apreciació de l'abast de les lesions que pateix l'interessat, basada en els informes dels facultatius que han intervingut durant la tramitació del procediment administratiu. No hi ha cap element de judici que permeti concloure que l'actuació processal de la C.A.S.S. ha estat temerària, de manera que no és procedent la imposició de les costes d'acord amb els criteris abans esmentats i, en aquest sentit, s'ha de confirmar íntegrament la sentència apel·lada.

Quart.- La regulació de la responsabilitat administrativa que es conté en el capítol V del Codi de l'Administració, que invoca l'apel·lant en defensa de les seves tesis, no guarda cap relació amb la qüestió litigiosa, ja que la imputació de les despeses produïdes en el marc d'un procés jurisdiccional es regeix per les seves pròpies regles, de manera que aitals despeses no poden ser assimilades als danys o

perjudicis produïts per l'actuació de les administracions públiques, que regulen els articles 58 i següents de l'esmentat Codi.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- **Desestimar** el recurs d'apel·lació que formula el Sr. Manel F.B. contra la sentència de 9 de juny de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.